

Kauni filmitähe Elfi elu: «Pea hakkas ringi käima, süda puperdama ning filmiaparaadi sirin tegi mu kangeks...»

Millist elu elas baleriin Elfi Lepp-Strobel, kelle tegi veelgi kuulsamaks abielu tantsumuusika kuninga Kurt Strobeliga? Ilma julguse ja südikuseta poleks ta sel keerulisel teel saanud astuda ainsatki sammu.

Tema sünninimi oli Elfriede-Marie Lepp, aga tuntuks sai ta baleriin Elfi Lepana Rahel Olbrei tantsurühmas, kuni teda tegi veel kuulsamaks abielu 1930. aastate Eesti tantsumuusika kroonimata kuninga Kurt Strobeliga. Nime Elfriede Lepp-Strobel all on ta igaveseks jäänud Eesti filmikunsti ajalukku kui esimese Eesti helifilmi «Päikese lapsed» üks peaosatäitjaid.

Narva pisikestest majadest Estonia labürinti

Elfi Lepp oli narvakas, kes sündis 10. augustil 1906 ainsa pisitüdrukuna arvukate vendade keskele. Algkoolis õppis ta ühes klassis My Granbergi ja Elli Kubjasega, kellest said hiljem tuntud Estonia tantsijad. Tantsupisiku sai klassiõdedelt ka Elfi.

Sel ajal oli Narvas üks tuntumaid tantsuõpetajaid Artur Sommer (hiljem kasutas pseudonüümina tantsijanime Orloff), kes oli õppinud Petrogradis A. Tšekrõgini juures ja hiljem Tallinnas Eugenia Litvinova balletistuudios. 1924. aastal avas mees Narvas oma balletistuudio. My Granberg elas Sommeriga ühes majas ning võttis tema juures tantsutunde. See äratas huvi ka Elfis ja nii ta ühel heal päeval küsis sõbrannalt, mida too arvab, kas ka temast võiks tantsija saada.

Elfriede Lepp-Strobel on jutustanud, kuidas siis sõbranna oli käsutanud ta seisma, jalavarbad väljapoole, et need moodustaksid kotsadega ühe sirgjoone: «Seisin seal kui Charlie Chaplin, kuid kaunis raske oli sellega saada hakkama. «Tule siiski tundi,» ütles Granberg lohutavalt, ning nii ma teingi. Sommer võttis mind oma õpilaseks.»

Nii algas Elfi tantsuõppimine ja nii nagu ikka tuli õpilastel varsti oma oskuste näitamiseks publiku ette astuda. Elfriede debüüt läks kõige täiega aia taha: «Õpilasohtul pidin esinema gavotis.

naine.postimees.ee

Teater Vanemuine
Estonia teater
Eesti Rahvusballett
Teater

Mul oli seljas uhke lai kleit. Ootasin lava taga neli eeltakti ning tulin siis lavale. Õnnetuseks lava oli liig libe. Esimese sammuga lendasin pikali ning väänasin jala. Tõusin siis püsti ning läksin suure nutuga garderoobi. Arvasin, et minust küll ei saa asja.»

Nutud nutetud, läks järgmine kord juba paremini ning äpardusteta. Kuid koolis ei suhtunud sellistesse esinemistesse just soosivalt. Tantsu õppida küll võis, aga avalikult esineda mitte. Vahest oli see ainult mõne üksiku õpetaja kius, aga Elfil oli meeles, et eriti just inglise keele ja maateaduse tunnis pidi ta kuulma mürgiseid märkusi, kui ta vastamisel pisut vääratama kippus. Siis öeldi: «Varvastel tippida oskate, koolitundi aga mitte. Valige, kas kool või tants.»

Tüdrukus tekitas see ainult trotsi, sest tants huvitas teda palju rohkem kui kool. Nii viskaski ta keskkooli eelviimases klassis raamatud nurka ja keskendus ainult balletile. Muidugi ei teinud see heameelt ei isale ega vendadele, ainult ema ütles: «Tee, nagu sa seda ise paremaks pead.»

Selleks ajaks olid sõbrannad juba Tallinna tantsima siirdunud. Elli Kubjas tantsis Estonias, Granberg õppis Litvinova studios. Ka Elfriedes tärkas soov minna Tallinna ja nii ta sõitiski ühel päeval tädi juurde külla ja seadis siis sammud Estonia teatrisse. Naine ise on jutustanud: «Alul oli päris suur hirm minna teatrisse. See oli mulle hirmus suur maja. Meil Narvas olid väikesed majad. Ekslesin treppide ja uste labürindis, kuni viimaks seisatasin direktor Kompuse ukse taga. Süda kloppis nii tugevasti, et arvasin seda kuulda võivat direktori kabinetti. Kõhklesin hulk aega, kas minna sisse või ei. Kui viimaks astusin sisse, oli seal ees veel mitu inimest. See tegi olukorra veel hullemaks. «Tere,» ütlesin arglikult. «Mis väike preili soovib?» küsis Kompus. «Sooviksin teatrisse tantsima tulla.» «Aga meil on juba tantsijad võetud ning nad on juba kolm kuud õppinud,» vastas direktor. «Võibolla leidub teil siiski üks koht minule, olen ka tantsu õppinud,» nurusin edasi. «Minge siis proua Olbrei juure,» soovitas direktor. «Näib, mis tema ütleb.»»

Rahel Olbrei oli Estonia püsiva tantsutrupi avanud 1926. aastal. Ise oli ta õppinud klassikalist balletti Sessy Smironina-Sevuni ja Eugenia Litvinova juures. Siis oli ta sõitnud Saksamaale ja täiendanud end moderntantsu alal Mary Wigmani, Rudolf Labani

ja Emil Jaques Dalerozei käe all. Nii sai Estonia tantsutrupist kollektiiv, kes harrastas nii klassikalist balletti kui moderntantsu.

Elfriede võttiski südame rindu, otsis üles Rahel Olbrei ja küsis sellelt otse, kas ta võetakse vastu või ei. Olbrei lasi tal keerutada ja hüpata, mõtles siis veidi ja teatas: «Tulge tundi, eks me siis näe.»

Nii pääseski Elfi teatrisse. Esimesse tundi läks ta uues valges kleidis, mille oli ise õmmelnud. Õnneks oli see balletitund, seda ta oli varem õppinud ning see polnud üldse raske. Kuid järgmine tund oli plastika ning seda polnud Elfi üldse õppinud. Tuli alustada A-st ja B-st. Prooviaja järel võeti ta tantsurühma ning sõlmiti leping.

Kümne aasta jooksul – 1929–1939 – tegi Elfi Lepp kaasa sellistes etendustes nagu «Giselle», «Lakmé», «Valpurgi öö», «Vürst Igor», «Veenus siidis», «Flora ärkamine» ja «Punane Moon», rääkimata tantsukestest operettides. Temast ei saanud staari, selle koha oli hõivanud sellal Klaudia Maldutis, kuid oma koha balletitrupis täitis Elfi ausalt.

Foto Estonia teatri operetilavastusest «Kõrve laul», 1935, ETMM _ 5429 T 10:3/393:9, Eesti Teatri- ja Muusikamuuseum, Muis.

Fotis

Töös tuli ka vaheaegu, sest teater viis Elfi kokku oma tulevase abikaasaga. Kurt Strobeli kui esimese eesti menukaima džässorkestri The Murphy Bandi juhi nimi oli noorte suus juba aastaid kõlanud. 1926. aastal oli bändist saanud Estonia Valge saali, toleaegse koorekihi peopaiga tantsuorkester. Džäss oli kõditav uudis ning Estonia lavastaja Agu Lüüdik tõi populaarseima džässbändi järgmisel aastal ka teatripubliku ette Bruna Granichsteadteni operetis «Orlov». 1928. aastal eksperimenteeriti bändiga Ralph Benatzky operetis «Adieu, Mimi» ja aasta hiljem Emmerich Kalmani «Chicago hertsoginnas».

Tsaariajast tuntud Strobelid

Vana Strobel, nagu teda hüüti Tallinna muusikaringkondades, – Kurti isa Christian – oli sündinud Böömimaal Rossbachi linnas

Austria-Ungari keisririigi alamana. Lõpetanud Leipzigi konservatooriumi, siirdus noor mees 1880. aastatel Venemaale, kus sai viulimängijaks Peterburi Maria teatri orkestris. Suvevaheajad veetis ta Tallinnas, mis oli tol ajal kuulus kuurort, mängides Kadriorus asuva Kontsertaia suveorkestris. Tallinn meeldis talle väga ja viimaks ta enam Peterburi tagasi ei läinudki, vaid jäi Tallinna, kus abiellus Kontsertaia restoraniomaniku Allase tütre Olgaga.

Kurt Alexander Emanuel Strobel sündis 8. aprillil 1904 Tallinnas. Oma poega õpetas Christian maast madalast mängima viulit ja andis talle varakult edasi ka muid muusikalisi oskusi. Nii et kui Kurt pääses 1913. aastal peale kolmeaastast õppimist Hindreuse erakoolis eksamitega Tallinna Peetri reaalkooli, pandi ta kohe mängima kooliorkestrisse. Muusikahuvilisi ning ettevõtlikke poisse oli koolis teisigi ja oma lõbuks hakati kodus proovima ka uudset džassi. 1918. aastal leidsid poisid endile rakendust väljaspool kodu, orkestrile pandi nimeks The Murphy Band ning hotellis Kommerts hakati välismaalasi lõbustama. Mängiti kõiki neid cakewalk'iseid, valss-bostoneid, tango-milongasid ja muid tantse, mis sel ajal moes olid, ja noored said peagi aru, et nii on raha kerge tulema. Mõne aasta pärast orkester siiski lagunes, sest poisid kasvasid suureks ja elu viis nad laiali.

Kurt Strobel asus pärast abituriumi Karlsruhe keemiat õppima. Aasta pärast jätkas õpinguid Tartu Ülikoolis, kuid jättis siis 1925. aastal studiumi pooleli ja siirdus otsustavalt muusikaalale. Nimelt oli kuulsa tantsukohviku Marcelle omanik Bernhard Leer 1926. aastal Murphy Bandi poisid taas kokku meelitanud ja palkas nad enda juurde esinema. Raekoja platsil asunud Marcelle oli küll elitaarne ja peen koht, kuid siiski ei pidanud «murfid» seal kaua vastu. Peagi mindi restoraniomanikuga tülli ja koliti Estonia Valgesse saali. Suvevaheaegadel mängiti Pärnus rannasalongis ja mujal. Siis aga löi poistele kuulsus pähe ja nad siirdusid oma orkestriga Saksamaale. Tuuritanud aastakese võõrsil, õpiti elu karmidest kogemustest, et parem olla kuulus kodumaal kui santlaager võõrsil. Murphy Band lõpetas sellega tegevuse ja noormehed panid aluse oma erinevatele uutele orkestritele.

Kurt asutas pärast ajateenistust mereväes oma orkestri Kurt

Strobel and His Orchestra. Esimeseks mängukohaks sai ülipeen lokaal Dancing Gloria Palace Vabaduse platsil. Hiljem tehti vahetust teiste orkestritega, koliti vahepeal Valgesse saali ja mõneks ajaks isegi Tartu [Vanemuisesse](#). Kurt Strobeli tantsuorkester saavutas suure populaarsuse, tantsuõhtute otseülekandeid sai kuulata raadiost ja temast endast kujunes ta temperamentsuse, lõbususe ja ettevõtlikkuse tõttu peaaegu legendaarne isik.

The Murphy Band pärast Saksamaalt naasmist Estonia Punases saalis 1928.

Fotis

Kaasaegne Koidu ja Hämariku abielu

Elfi ja Kurt olid niisiis tuttavad juba mõnda aega, kui andsid 1930. aasta suvel perekonnaseisuametis sisse avalduse abiellumiseks. Paljast registreerimisest ei piisanud, pulmad tuli ka teha. Kuna Kurt kuulus saksa kogudusse, laulati paar 27. märtsil 1931 Tallinna Niguliste koguduses kõige suurema pidulikkusega.

Elama asusid Elfi ja Kurt pealinna südamesse, kus neil mõlemal oli mugav lähedal tööl käia – Estonia puiestee 13 korterisse 6. Päevalehe reporter, kes Elfil intervjuu tarvis külas käis, kirjeldas elamist: «Proua Strobel elab [Estonia teatri läheduses](#), nii nagu paljud sama teatri näitlejad, ning hästi kõrgel. Pole just lugenud trepiastmeid, kuid arvan, et neid on ligikaudu niisama palju, kui sellel trepil, mis viib Estonia tantsurühma harjutussaali. /.../ Helistamise peale avas ukse korteriperenaine ise, kes juhtis külastaja suurde saali. Asetume mugavalt suure laua ümber, mil suur puuviljavaagen. Meelega asetun nii, et proua Strobel on näoga otse vastu päikest ning ise jään varju. Nii oli päris hea silmitseda järjekorralist «intervjuuhvrit»: kuldkollased juuksed olid kammitud kõrvade taha, mil rippusid kaks pärilkõrvarõngast. Nägu ilus ja korrapärane, samuti kuju. Riidetatud valgesse pluusi mustade tippudega ning halli seelikusse. Jalas valged kingad. Ainsaks ehteks käel kuldvõru. Üldmulje ilus, elegantne ja lihtne.»

Kurt teenis päris hästi – Gloria omanik Fallstein maksis talle 330 krooni kuus, kusjuures tavalise riigiametniku palk küündis vaid 120–140 kroonini. Ega Jakovlev ja Lellepki Estonias vähem

saanud maksta. Aga selle eest tuli muidugi rabelda ka: ilmuda ettenähtud ajal Estoniasse, mängida suvel lõunamuusikat, siis ruttu bussi peale ja Pirita rannasalongi, et kaks tundi kellaviiteel mängida. Siis kähku tagasi, õhtul kella üheni Valge saali kabarees ja siis kolme mehega veel kella kuueni hommikul Punase saali baaris.

Elfi Lepp-Strobel, Hermi Looring. «Sügise laul».

Entsyklopeedia.ee

Nii juhtus, et Elfi nägi oma teist poolt harva kabareenumbrite vahel või lippas proovide vaheajal koos Raimund Kulliga Valgesse saali, et kellaviiteel teha kiire tantsutiir Kurti orkestrimuusika saatel. Sel ajal, kui abikaasa hommikul koju jõudis, oli Elfil aeg tõtata juba teatrisse balletiproovi. Vaid lühikesed suvepuhkused võimaldasid noortele veidi aega omaette olemiseks. Selleks põgeneti linnast kaugele, kusagile mereäärsesse vaikusesse metsade keskele. Kuid isegi sealt otsiti nad üles.

«Päikese laste» eellugu

1932. aastal korraldati Eestis järjekordne Miss Estonia valimine. Sellega seoses käis kinomees Theodor Luts välja lubaduse valmistada esimene Eesti helifilm, kuhu peaossa pidi võetama Miss Estoniaks valitud kaunitar. Filmiasjandus oli arenenud selleks ajaks juba niikaugele, et kogu maailmas võimutses helifilm, aga Eestis polnud ühtki taolist veel valmistatud. Põhjus väga lihtne – heliaparatuur oli üüratult kallis.

Sellegipoolest oli Theodor Lutsul auahnust asja proovida ning ta lõi käed Soome filmikompaniiga, kes pidi aitama helindamise probleemidest üle saada. Päevaleht, kes sponsoreeris missivalimist, abistas samuti. Stsenariumiks valiti lihtne looke armukolmnurgast pealkirjaga «Päikese lapsed». Selles tegutsesid maalikunstnik Arno ja tantsijanna Helja, kelle idülliline suveromanss algas Eesti pankranniku maalilises looduses. Sellesse sekkus ootamatult rikas preili Margot, kes meelitas Arno Pärnusse lõbusat kuurordielu nautima, jättes Helja armsama järele igatsema. Muidugi lõppes film stseeniga armastajate teineteise taasleidmisest pärast seda, kui Arno tüdis kerglasest Margotist ja kiirustas tagasi oma Helja juurde.

A. Esperk ja E. Lepp-Strobel stseeni filmimas.

Fotis

1932. aasta missiks valiti Nadežda Peedi-Hoffmann. Tema leiti iseloomu ja välimuse tõttu sobivaks Margoti ossa. Theodor Lutsul polnud ka meesosalisega probleeme. Selleks oli ta valinud Estonia teatri näitleja Gerhardt Esperki, kes mõni aasta hiljem eestistas oma nime Ants Eskolaks.

Kunstniku abikaasa rolli sobiva naisosalise leidmine oli Lutsu sõnul aga juba märksa raskem. «Silmasin kord tüübile vastavat tütarlast Estonia balletis, kuid tookord kadus see tantsitar silmist ja nii ma ei teadnud tema nimegi. Asja üle Eskolaga kõneldes arvas ta kirjelduse järgi, et see ei võinud keegi muu olla kui pr. Strobel. Kuid momendil ei viibinud, nagu selgus, ta üldse Tallinnas, vaid oli läinud koos abikaasaga kusagile Keila-Joa kanti suvitama. Sõitsin koos tuttavaga Keila-Joale ja pika otsimise peale leidsime näitlejapaari ühest väikesest looduse rüppe peidetud majakesest. Pr. Strobel ise oli alles lakas magamas ja kui ta siis hüüde peale ilmus unisena lakaluugile, blondid juuksed sassis ja õlekõrsi täis, tundsin otsemaid ära tütarlapse balletist, keda olin otsinud. Tegin temast prooviülesvõtte ning leppisime samas juba ka osatäitmise kokku,» meenutas Theodor Luts.

Elfi ise mäletas, et tema soovitamisel Lutsule oli mänginud suuremat rolli Ants Eskola abikaasa Elli Kubjas, kes teatavasti oli tema lapsepõlvesõbranna. Nad olid sel ajal Kurtiga suvitanud Suurupis. Luts sõitnud oma tsikliga Harjumaad mööda ringi, otsides neid Laulasmaalt ja Keilast, kuni viimaks leidiski üles. Kihutas kohale hommikul vara kell kaheksa ning hakkas kohe prooviülesvõtteid nõudma.

Elfi meenutas seda 1935. aastal Päevalehele antud intervjuus: «Pidin hulk aega aparaaadi ees kõnelema ja naerma ning näitama end igast küljest. /.../ Esimene esinemine oli tööpoolest ühenduses raskustega. Mõtlesin alul, et mis see filmimine ikka on. Teen samase näo ette, et ei pane aparaaati tähelegi. /.../ Kui aga aparaat hakkas surisema, siis oli meelegendus otsas. Pea hakkas ringi käima, süda puperdama ning kehasse lõi nagu kramp. Mees ütles küll aparaaadi juures: «Tule ilusasti, tibukene», aga filmiaparaaadi sirin tegi mu kangeks.»

Theodor Luts sai proovivõtted siiski tehtud ja koos sõideti Tallinna, et tulemusi hinnata. Elfi ei jõudnud end ekraanil vaadates ära naerda. Esinemisärevusest olid liigutused rabelevalt kiired, kuid Luts arvas, et temast saab asja, ning nii oligi naine angažeeritud.

Filmimine

Niisama ruttu nagu proov toimus ka filmimine. Suurem osa filmivõtteid toimus Keila-Joal, kus oli sobiv kaunis maastik. Samast leiti noorpaarile sobiv idülliline majake. Välisvõtteid tehti ka Kosel pangaomaniku Klaus Scheeli mõisas, mille aed ja park olid vaatamisväärsus omaette.

Elfil tuli filmis korduvalt tantsudega esineda. Need võeti enamasti üles Keila-Joa kose taustal või Suurupi mererannas, orkestriks grammofon. Tema esitatud soolotantsud olid lavastanud koreograaf Elsa Joala ja Theodor Lutsu peotantsuõpetajast abikaasa Aksella.

«Mõlemad olid õppinud plastikat ja nende Laban-Wiegmanni stiil sobis filmile hästi,» kirjutas Theodor Luts. «Nii tantsis meie peaosaline kõrgel rannakaljul, olles vaimustatud looduse avarusest, rändavatest pilvedest ja päikesesärast. Olles õnnelik, oli ka ta tants täis rõõmu ja kergust. /.../ Kui tuli aeg, mil vamp ta mehe Pärnu meelitas, et end «maalida» lasta /.../, oli see jällegi tants, mille kaudu ta kõneles loodusele oma kurbusest ja südamevalust.»

Helja tegelaskuju tantsimas.

Fotis

Tantsudega tuli Elfi päris korralikult toime, kuid raskusi oli laulmisega. Nimelt selgus võtete käigus, et naine pidi filmis esitama ka ühe laulu – Konstantin Tüرنpu «Tasa, tasa tuulekene». Osalejate mälestuste järgi sai sellega palju nalja. Elfil endal küll lõbus polnud: «Lauluharjutused toimusid pööningul. Mees mängis ette viiulil, mina laulsin ja sain pragada, kui vussisin.»

Theodor Lutsul ja teistel oli laulust lõbusaid mälestusi. «Pr. Strobél ei omanud tegelikult üldse lauluhäält ja protesteeris

kõige energilisemalt, et tema filmis laulma ei hakka. Lõppeks saime ta nii kaugele, et ta viulimuusika saatel oli nõus vastavas rütmis Türnpu laulu sõnu esitama, kuid viis, mida ta sõnadele juurde «laulis», ise oli selle juures pärit hoopis kusagilt mujalt, nii et pealtvaatajail kaamera taga oli raske naeru pidada. Soomes filmi sünkroniseerides laulis Türnpu laulu lindile üks eesti lauljatar, kelle mees mängis Helsingi ooperi orkestris. Selle proua hääli sobis suurepäraselt pr. Strobelile, nii et hiljem tema tuttavad kõik imestasid, miks pr. Strobel kunagi varem pole laulnud,» meenutas Theodor Luts.

Elfi ise võttis oma «filminäitleja karjääri» kokku tõdemusega: «See filmimine oli päris lõbus ja huvitav ajaviide. Sain näha, kuidas see toimub. Huvitav oli viibida ka Soomes helifilmiateeljees, kus toimusid helivõtted. See oli nagu väike kõrvalhüpe teatrielust. Ma pole unistanud filmikarjäärist. Mulle meeldib eeskätt ikka tantsimine ja sellele alale tahan ka jääda truuks.»

«Päikese lapsed» esilinastus Tallinna kinos Modern 3. novembril 1932. Pidulikule sündmusele oli publiku tung äärmiselt suur, kohal oli suur hulk poliitika- ja kunstilma tegelasi ning ajakirjanikke. Theodor Lutsule, Elfi Lepp-Strobelile ja Gerhardt Esperkile «sai osaks isegi pisike aplaus». Seejärel näidati ekraaniteost ka Tartu Apollos ja Idealis. Vaatamata sellele, et filmil oli nii mõnigi puudus, jooksis see hea eduga.

Film on tänapäeval suures osas säilinud, puudu vahest mõnesajad meetrid.

Pool elu maailma kuklapoolel

Strobelite elu kulges edasi toonase Eesti kõrgseltskonna tavade kohaselt. Ajakirjandusest lipsas 1936. aastal läbi paar teadet selle kohta, et «kuldlokiline tantsitar» Elfi Lepp-Strobel valiti Haapsalu kuurordis kahekordseks majesteediks: suvekuningannaks ja valsside kuningannaks.

1937. aastal tuli Elfil teha tantsimises väike vaheaeg: sündis Strobelite esimene «pärija» – poeg Dieter. Kuid 1939. aasta 14. oktoobril tuli avalikkusele edastada kurvem teade: «Seoses saksa rahvuse väljarändamisega Eestist lahkuvad ka Estonia tantsurühma kaks liiget pr. Elfi Lepp-Strobel ja pr.

Roggenbaum. Mõlemad tantsijatarid on eestlased, kuid abielus sakslastega, kes on otsustanud Eestist lahkuda. Estonias jääb seega kaks tantsijatari kohta vakantseks.»

Strobelid elasid Saksamaal 1946. aastani väikeses Uchte keskuses Alam-Saksi liidumaal Nienburgi kreisis. Nad pidasid väikest restorani, Kurt teenis hiljem ka mereväes administratiivalal. 1941. aastal sündis Strobelitel poeg Christian.

Pärast sõja lõppu tuli perekonnal kolm aastat veeta DP laagris, kus Kurt asutas isegi orkestri, aga kaua see koos ei püsinud. Inimesi hakati peagi laagritest mööda maailma laiali paigutama. Strobelid leidsid võimaluse emigreeruda Austraaliasse. Pidama jäädi Adelaide'is. Võõrastes oludes tuli Kurtil muusikukutsest loobuda ja töötada teistel aladel, aga eestlaskonnas oli ta endiselt väga populaarne. Strobel mängis sageli väiksematel koosviibimistel tantsumuusikaks klaverit ja laulis vanu šlaagreid ning romansse. Tema armastatuimaks tegevuseks oli jõuluvana osas esinemine, mida ta harrastas pikkade aastate vältel.

Eesti kogukond Austraalias oli päris suur, seal saadi tööle isegi oma selts ja asutati Eesti Maja. 1955. aastal kirjutati kohalikus eestikeelses lehes: «Adelaide on rikastunud uue Eesti ettevõttega euroopaliku kohviku näol, mille avas väike grupp avalikkusele hästi tuntud tegelasi, kes aga olid seni tuntud hoopis teisel alal tegutsejatena. Gruppi kuuluvad meil tuntud orkestrijuhth K. Strobel, tema abikaasa baleriin E. Strobel, tennisetšempion Kristjan Lasn, selle abikaasa ja vend. Kohvik asub endise Mignoni ruumes Pulteney ja Wakefieldi tänavate nurgal. Jääb vaid loota, et selles kohvikus serveerimisele tulevad toidud ja joogid, mis valmistatakse kohvikupidajate poolt isiklikult, küündivad oma kokakunsti taseme poolest kohvikupidajate saavutusteni teistel aladel. Esimene mulje on igatahes, et nad head on.»

Kohviku kõrvalt töötas Elfi karakter- ja rahvatantsuõpetajana. Adelaide'is soetati endale ilus kodu ja kasvatati üles kaks poega, anti neile kõrgharidus ning saadi lõpuks oma suureks rahulduseks ka vanavanemateks.

Kurt suri 24. novembril 1982. Veel aasta varem olid nad Elfiga tähistanud oma õnneliku abielu kuldpulma. Elfriede Kurt-Strobel nägi ära uue sajandi sünni – tema viimane tund saabus 10.

jaanuaril 2000.